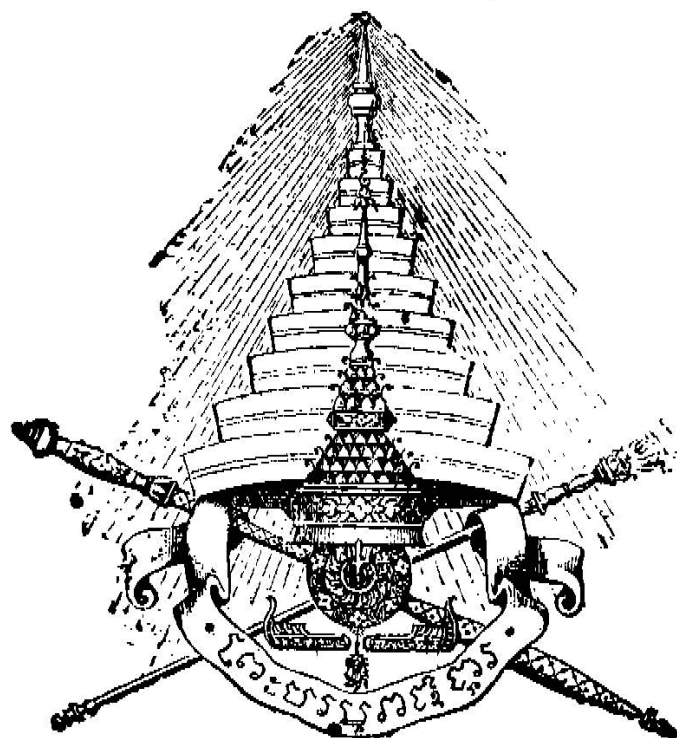

พระราชบัญญัติอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืน

รัตนโกสินทร ศักราช ๑๓๑๑

มีพระบรมราชโองการ ใน พระบาท สมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล
พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ตั้งว่า อาวุธปืนเป็น สัตราวุธ
อัน ร้ายแรง สามารถที่จะ ทำอันตราย ต่อชีวิต แล ร่าง กาย แก่ บุคคล
ได้ โดยง่าย แล เป็น ของ ที่ ต้อง ห้าม ไม่ ให้ ผู้ ใด นำ เข้า ใน พระราช
อาณาจักร เว้นไว้แต่ จะ ได้รับ อนุญาต แต่ บุคคล ที่ ได้รับ อนุญาต ให้
มี อาวุธปืนได้ บาง คน มัก จะ ข้อ ขาย แลก เปลี่ยน อาวุธ ปืน นั้น ต่อ ๆ ไป
แล เมื่อ อาวุธ ปืน นั้น ตก ไปยัง บุคคล บาง จำพวก ที่ ไม่สมควร จะ ให้ มี อาวุธ

ปืนนั้นได้ ก็จะเป็นเหตุให้เกิดอันตรายต่าง ๆ เช่น การประทุษร้าย
ต่อชีวิต แลร่างกายต่อกัน เป็นต้น จึงเป็นการสมควร จะวางระเบียบ
การอนุญาตให้แก่ผู้ที่จะทำหรือซ่อมแซมหรือค้าขายอาวุธปืน แล
เครื่องกระสุนปืน แลอนุญาตให้ผู้ที่ซื้อ ตั้ง, หรือมีอาวุธปืน
เครื่องกระสุนปืนได้ในพระราชอาณาจักร ตามสมควร

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้
หมวดที่ ๑

ว่าด้วยนามและการใช้พระราชบัญญัติ

มาตรา ๑ พระราชบัญญัติอาวุธปืน แลเครื่องกระสุนปืน รัตนโกสินทร
ศักราช ๑๓๑๑ นี้ ให้มีนามได้อย่างย่อว่า “พระราชบัญญัติปืน ร.ศ. ๑๓๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้สำหรับมณฑลกรุงเทพฯ ตั้งแต่
วันที่ ๑ ตุลาคม รัตนโกสินทรศก ๑๓๑๑ เป็นต้นไป แต่เมื่อจะใช้ใน
หัวเมืองหรือมณฑลอื่นเมื่อใด จะได้โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศใน
หนังสือราชกิจจานุเบกษาเป็นสำคัญ

มาตรา ๓ ให้เสนาบดีเจ้านายที่ซึ่งเป็นผู้รักษาพระราชบัญญัตินี้ มี
อำนาจออกกฎต่าง ๆ เพื่อวางระเบียบการให้ดำเนินไปตามพระราช
บัญญัติ แลกำหนดอัตราค่าธรรมเนียม ออกใบอนุญาต เมื่อกฎนั้นได้รับ
พระราชทานพระบรมราชานุญาต แลได้ประกาศในหนังสือราชกิจจา
นุเบกษาแล้ว ให้ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของพระราชบัญญัตินี้

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๑๓๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๒๙ หน้า ๑๒๒

มาตรา ๔ คำบาง คำซึ่งจะกล่าวต่อไปนี้ ถ้าแม้ว่าไม่เป็น การ ขัด
ขวาง ต่อคำหนึ่ง คำใดใน พระราชบัญญัตินี้ โดย เฉพาะ แล้ว ให้หมาย
ความ ดังนี้ คือ

(๑) คำว่า “ชาวขุขันธ์” นั้น ให้หมายความว่า ชาวขุขันธ์ ทุก
ชนิดที่ใช่ ยิงได้ แลตลอด ถึง ส่วน หนึ่ง ส่วนใด ของ ชาวขุขันธ์

(๒) คำว่า “เครื่องกระสุนปืน” นั้น ให้หมายความว่า กระสุนแตก
กระสุนโตด หรือ กระสุน ที่ คล้าย คลึง กัน นี้ อย่าง หนึ่ง ดิน ปืน หรือดิน
ระเบิด แลตลอด ถึง ส่วน ต่าง ๆ ของ กระสุนปืน เช่น ชนวน หรือ ปลอก
กับดัง ของ ทุกสิ่ง ทุกอย่าง ซึ่ง ใช้ ใน การ ยิง ปืน แล การ ระเบิด นั้น ด้วย

(๓) คำว่า “เสนาบดีเจ้านาที่” นั้น ให้หมายความว่า เสนาบดี
กระทรวงมหาดไทย เสนาบดี กระทรวงนครบาล แล เสนาบดี กระทรวง
พระคลังมหาสมบัติ

(๔) คำว่า “เจ้าพนักงาน” นั้น ให้หมายความว่า บุคคลซึ่ง
เสนาบดี ตั้ง ให้ มีหน้าที่ ทำการ ตาม ความใน พระราชบัญญัติ หรือ ส่วน ของ
พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ พระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช่สำหรับ

(๑) ชาวขุขันธ์ หรือ เครื่อง กระสุน ปืน ใน เรือเดิน ทะเล ซึ่ง เป็น ของ
ประจำสำหรับเรือมีไว้ตาม ขรรมนานัน

(๒) อาวุธปืน แด่เครื่อง กระสุนปืน ที่นำเข้ามา กัด นำ ออกไป กัด ทำ ชน กัด ช้อ ขยาย กัด ถัด หรือ เป็น เจ้า ของ อาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืน กัด แม้ การ ที่ เป็น ไป นั้น โดย คำสั่ง ของ รัฐบาล หรือ ตาม คำสั่ง ของ ผู้หนึ่ง ผู้ใด ที่ เป็น เจ้าพนักงาน ของ รัฐบาล แด่ ทำการ ตาม นาทิ ราชการ

(๓) อาวุธปืน สำหรับ การ กิฬ่า ซึ่ง มิได้ ใช้ ดิน ระเบิด หรือ ยา ซึ่ง คล้าย ดิน ระเบิด

(๔) อาวุธปืน ซึ่ง มิได้ สำหรับ เป็น เครื่อง พิพักษณัท

(๕) การ ทำ แด่ การ ขยาย เครื่อง ดอกไม้เพลิง แต่ ผู้ ที่ ทำ หรือ ขยาย นั้น ถ้า ที่ ทำการ ตั้ง อยู่ ใน กรุง เทพ ฯ ต้อง จดทะเบียน ชื่อ ตัว แด่ ที่ ทำการ นั้น ต่อ ผู้ บังคับการ กรม กองตระเวน กรุง เทพ ฯ หรือ เจ้า กรม อำเภอ ถ้า ตั้ง อยู่ ใน หัวเมือง ต้อง จดทะเบียน ต่อ ผู้ว่า ราชการ เมือง ก่อน จึง จะ ทำ การ นั้น ๆ ได้

ผู้ทำ หรือ ผู้ ขยาย ดอกไม้เพลิง ที่ ได้ จดทะเบียน เช่น ว่า มา ใน มาตรฐาน จะ ได้รับ โปะ พยาน เป็น คู่ มีอ สำหรับ การ ที่ ได้ จดทะเบียน นั้น

หมวดที่ ๒

ว่า ด้วย การ ห้าม มิให้ บุคคล มี อาวุธ ปืน บาง ชนิด

แต่ ห้าม มิให้ บุคคล บาง จำพวก มี อาวุธ ปืน

มาตรา ๖ ห้าม มิให้ ผู้หนึ่ง ผู้ใด ทำ หรือ ช้อม แชน หรือ ทำ ขยาย หรือ มี อาวุธ ปืน เครื่อง กระสุน ปืน ใน พระราชอาณาจัก โดย มิได้รับ อนุญาต จาก รัฐบาล

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๑๓๑ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๒๙ หน้า ๑๒๔

มาตรา ๗ ห้ามมิให้^{๒๒}ผู้หนึ่งผู้ใด^{๒๓} ตั้ง อาวุธ^{๒๔}ปืน เครื่อง กระสุน^{๒๕}ปืน เข้า
มาใน พระราชอาณาจัก^{๒๖} หรือ ถิ่น นอก จากที่^{๒๗}รับ^{๒๘}หนังสือ อนุญาต จาก
รัฐบาล

มาตรา ๘ บรรดา อาวุธ^{๒๔}ปืน เครื่อง กระสุน^{๒๕}ปืน อย่าง สำหรับ ใช้^{๒๙}แต่ ใน
การ สงคราม เช่น ปืนใหญ่^{๓๐}ปืน กล^{๓๑}เครื่อง กระสุน^{๓๒}สำหรับ^{๓๓}ปืน ชนิด นั้น
ห้ามมิให้^{๓๔}ออก ไป อนุญาต หรือ ออก หนังสือ อนุญาต ให้^{๓๕}ผู้ใด ตั้ง^{๓๖}เข้ามา
หรือ ซื้อม^{๓๗}หรือ ทำ^{๓๘}หรือ ซ่อม^{๓๙}แซม หรือ ค่า^{๔๐}ขาย หรือ มี^{๔๑}อาวุธ^{๔๒}ปืน เครื่อง
กระสุน^{๔๓}ปืน ดัง กล่าว มา แล้ว นั้น ใน พระราชอาณาจัก^{๔๔}เป็น อัน ชัด

มาตรา ๙ ห้ามมิให้^{๔๕}ออก ไป อนุญาต ให้^{๔๖}แก่ บุคคล ที่ จะ กล่าว ต่อ ไป นี้
เป็น เจ้า ของ หรือ มี^{๔๗}อาวุธ^{๔๘}ปืน เครื่อง กระสุน^{๔๙}ปืน คือ

๑, บุคคล ที่ ต้อง คำ พิพากษา ให้^{๕๐}มี โทษ สำหรับ ความ ผิด อย่างใด ๆ
ตาม ประมวล กฎหมาย ดัชนี อาญา แม้ แต่ ครั้ง เดียว ดัง จะ กล่าว ต่อ ไป นี้ คือ

มาตรา ๑๗๗-๑๘๑ ถาน ประทูล^{๕๑}สุร่าย ต่อ พระบรมราชตระกูล
แต่ ขบถ ภายใน แต่ ภายนอก

มาตรา ๑๗๗-๑๘๒ ถาน อั้งยี่^{๕๒}แต่ ช้อง โจร

มาตรา ๒๐๒-๒๐๘ ถาน ปลอม แปร^{๕๓}เงิน ตรา

มาตรา ๒๔๙-๒๕๐ ถาน ประทูล^{๕๔}สุร่าย ต่อ ชีวิตร

มาตรา ๒๘๘-๓๐๓ ถาน ลักทรัพย์, ฉ้อโกง, ชิง, ปล้น, ลัก, หนี,
ก๊อ^{๕๕}ชัก,

มาตรา ๓๐๔ ถาน ^๒ฉ้อ

มาตรา ๓๐๖ ถาน ^๒ฉ้อ อย่าง ฉกรรจ์

มาตรา ๓๐๘ ถาน ^๒ยัก ยอก

มาตรา ๓๐๖ ถาน ^๒ยัก ยอก ทรัพย์ ^๒คน เอง ซึ่ง ^๒ต้อง ^๒ขายดี

มาตรา ๓๐๗ ถาน ^๒ยัก ยอก ทรัพย์ ^๒ที่ เขา เผลอ

มาตรา ๓๐๘ ถาน ^๒ยัก ยอก ของ ตก หล่น แด่ ทรัพย์ ^๒แผ่นดิน

มาตรา ๓๐๙ ถาน ^๒ยัก ยอก ทรัพย์ ^๒ที่เขา ไร่ ไร่

มาตรา ๓๑๑ ถาน ^๒รับ ของ โจร

มาตรา ๓๑๒ ถาน ^๒รับ ของ โจร ^๒ที่ ซึ่ง หรือ ปล้น

มาตรา ๓๑๓ ถาน ^๒รับ ของ โจร เป็น นิติ

๒, บุคคลที่ ต้อง คำ พิพากษา ให้ มี โทษ สำหรับ ความผิด อย่างใด ๆ
ตั้งแต่ สอง ครั้ง ขึ้นไป ใน ระหว่าง ห้า ปี นอก จาก ที่ กล่าว มา แล้ว ใน ๑ แด
นอกจาก ความผิด ถาน ^๒ละหุโทษ

๓, บุคคลที่ มี อายุ ไม่ เกิน กว่า สิบหก ปี

๔, บุคคลที่ วิกลจริต อัน เกิด แต่ พยาธิ

๕, บุคคลที่ ทุพพลภาพ ซึ่ง ไม่ สามารถ จะ ใช้ อาวุธ ^๒ปืน ได้

๖ ภิภษ ^๒สามเณร

มาตรา ๑๐ ห้าม ^๒มิ ให้ ^๒ออก เบ อนุญาต ให้ แก่ บุคคล ^๒ที่ จะ ^๒กล่าว ต่อ ไป ^๒นั้น
เป็น ^๒ผู้ ทำ หรือ ชักม แชน หรือ คำ ข่าย อาวุธ ^๒ปืน เครื่อง กระสุน ^๒ปืน ^๒คือ

(๑) บุคคลจำพวกที่กล่าวมาแล้วใน มาตรา ๙

(๒) บุคคลซึ่งต้องรับพระราชอาญาอย่างใด ๆ ตามพระราชบัญญัตินี้
มากกว่าครั้งหนึ่งขึ้นไปในระหว่างเวลาสามปี

หมวดที่ ๓

ว่าด้วยการอนุญาตให้บุคคลบางจำพวก
มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืนได้บางชนิด

มาตรา ๑๑ การออกหนังสืออนุญาต สำหรับให้ มีอาวุธปืนได้
ในกรุงเทพฯ เป็นหน้าที่ของผู้บังคับการ กรมกองตระเวน หรือเจ้ากรม
อำเภอ ถ้าหัวเมือง เป็นหน้าที่ของ ผู้ว่าราชการเมือง

มาตรา ๑๒ หนังสืออนุญาตให้ มีอาวุธปืนได้ นั้น จะออกให้แก่
เฉพาะสำหรับการ ป้องกันตัว หรือ สำหรับยิงสัตว์ป่า แลจะออกให้
เฉพาะแต่บุคคลที่ประพฤติเรียบร้อย และมีชื่อเสียดี

มาตรา ๑๓ บุคคลผู้ใด ที่มีอาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน อยู่แล้ว ก่อน
ใช้พระราชบัญญัตินี้ ผู้นั้นจะต้องยื่นเรื่อง ขอบอนุญาต สำหรับ
อาวุธปืน ภายใน เวลาสามเดือน นับตั้งแต่วันใช้ พระราชบัญญัตินี้
แลต้องหาโอกาส นำอาวุธปืน มาให้เจ้าพนักงาน ทำเครื่องหมายใน เวลา
สมควร ตามแต่เจ้าพนักงาน จะกำหนดให้

มาตรา ๑๔ อาวุธปืน ที่เจ้าพนักงานได้ทำเครื่องหมาย แล้วนั้น จะ
ได้ออกใบอนุญาต สำหรับปืนทุกกระบอก แลใบอนุญาตนั้น ให้ใช้ได้
มีกำหนดสามปี เมื่อพ้นกำหนดแล้วต้อง มาขอใบอนุญาตใหม่

เล่ม ๒๕ หน้า ๑๒๗ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๑๓๑๑

มาตรา ๑๕ หนังสืออนุญาตสำหรับซื้อ หรือ ตั้ง อาวุธปืน เข้ามาใน
พระราชอาณาจักร ได้นั้น ให้ มีกำหนด เวลาใช้ ได้ ภายใน หก เดือน
นับตั้งแต่วันที่ ออกหนังสือ อนุญาต

มาตรา ๑๖ หนังสือ อนุญาต ที่ กล่าว มา แล้ว นั้น ผู้ถือ จะโอน ให้
ผู้อื่นไปใช้ ไม่ได้ เป็น อันขาด

มาตรา ๑๗ อาวุธปืน ที่ มีผู้รับ อนุญาต เฉพาะ ตัว ตั้ง เข้ามาใน พระ
ราชอาณาจักร ได้นั้น จะ ต้อง มี เครื่อง หมาย ของ เจ้าพนักงาน ศุภกากร ทำ
ลงไว้เป็น อักษร แดง เป็น สำคัญ เพื่อให้ ตรวจ สอบ ได้

มาตรา ๑๘ เครื่อง หมาย ที่ อาวุธปืน นั้น ต้อง จด ลงไว้ ใน หนังสือ
อนุญาต ด้วย ถ้า เป็น อาวุธปืน ที่ ซื้อ จาก ผู้ที่ ได้รับ อนุญาต ทำการ ค้า
ขาย อาวุธปืน ต้อง ให้ ผู้ นั้น เป็น ผู้ จด ถ้า เป็น อาวุธปืน ที่ ผู้รับ อนุญาต
ตั้ง เข้ามาใน พระราช อาณาจักร ต้อง ให้ เจ้าพนักงาน กรมศุภกากร จด ถ้า เป็น
อาวุธ ปืน ที่ ซื้อ มา จาก คน ล่ามัญญ์ ต้อง ให้ ผู้ ถือ หนังสือ อนุญาต เป็น ผู้ จด

มาตรา ๑๙ ผู้ใด ที่ ได้รับ หนังสือ อนุญาต ให้ มี อาวุธปืน ได้ มีความ
ประสงค์ จะ โอน อาวุธ ปืน ของ ตน ให้ แก่ ผู้ อื่น ไป ด้วย ประการใด ๆ ก็ ต
จะ โอน ให้ ได้ แต่ ผู้ ที่ ได้รับ โอน นั้น ได้รับ อนุญาต จาก เจ้าพนักงาน ให้ มี บัน
ได้ ตาม พระราชบัญญัติ นั้น

มาตรา ๒๐ เจ้าของ อาวุธปืน คนใด ที่ เจ้าพนักงาน ไม่ ยอม ออก หนังสือ
อนุญาต ให้ ใหม่ หมด ฉบับเก่า ต้อง จัดการ จำหน่าย ปืน นั้น แก่ ผู้หนึ่ง

เล่ม ๒๙ หน้า ๑๒๙ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๑๓๑๑

มาตรา ๒๓ เสนาบดีผู้บัญชาการปกครองท้องที่ มีอำนาจที่จะ
จำกัดจำนวนอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืน ที่มีผู้ขออนุญาตทำซ่อมแซม
ขึ้น หรือ ตั้งเข้ามาใน พระราชอาณาจักร แต่พอสมควรแก่ความต้องการของ
การค้าขาย

มาตรา ๒๔ ใบอนุญาตนั้นให้ใช้ได้ มีกำหนดเวลาสามปี เมื่อ
พ้นกำหนดแล้วผู้ถือใบอนุญาตต้องมาขอใบอนุญาตใหม่

มาตรา ๒๕ ใบอนุญาตที่ออกให้ผู้อื่นแล้วนั้น จะโอนให้ผู้อื่น
เขาไปใช้ ไม่ได้เป็นอันขาด

มาตรา ๒๖ อาวุธปืนทุกกระบอกที่มีไว้สำหรับการค้าขายดังกล่าวนั้น
มาแล้ว ต้องมีเครื่องหมายของเจ้าพนักงานเป็นสำคัญ เพื่อให้ตรวจ
สอบได้ง่าย

มาตรา ๒๗ ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ทำหรือซ่อมแซม หรือค้าขาย
อาวุธปืนได้นั้น จะขายอาวุธปืน หรือโอนอาวุธปืน ที่สำหรับค้าขายนั้น
ให้แก่ผู้อื่นได้ แต่ผู้ที่จะรับซื้อหรือรับโอนนั้น เป็นผู้ที่ได้รับหนังสือ
อนุญาตให้มียืนได้ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๘ ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ทำหรือซ่อมแซม หรือค้าขาย
อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน เช่นว่ามาแล้ว ต้องมีสมุดบัญชีสำหรับจด
รายการให้เห็นได้ว่า ได้ตั้งอาวุธปืน และเครื่องกระสุนปืนเข้ามาใน พระ
ราชอาณาจักร มากน้อยเท่าใด และได้ขอทำซ่อมแซม และขายอาวุธปืน

วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๑๓๑๖ ราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๒๙ หน้า ๑๓๐

เครื่อง กระสุนปืน มากน้อยเท่าใด และทั้ง สำหรับให้ตรวจดูได้ด้วยว่า
ได้กระทำโดยถูกต้อง ตาม พระราชบัญญัตินี้ หรือไม่

มาตรา ๒๙ เจ้าพนักงาน มีอำนาจที่จะ ตรวจดู สุ่มบาญชี และ
อาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืนได้เสมอ

มาตรา ๓๐ ผู้ที่ ทำ หรือ ซ่อมแซม หรือ ค้าขาย อาวุธปืน เครื่อง กระสุน
ปืน คนใด ถ้ารัฐบาลไม่ยอม ออกใบ อนุญาตให้สำหรับทำการ นั้น ๆ
หรือไม่ยอม ออกใบ อนุญาตเปลี่ยนให้ ใหม่ หรือได้เรียกใบ อนุญาต
กลับคืน ห้ามไม่ให้ทำไม่ ให้ ซ่อมแซม หรือ ค้าขาย อาวุธปืน เครื่อง
กระสุนปืน ต่อไป แล้ว . ผู้นั้น ต้อง จัดการ จำหน่าย บรรดา อาวุธปืน เครื่อง
กระสุนปืน ที่มี อยู่ มากน้อยเท่าใด ให้หมดไป ภายใน เวลา หก เดือน
หรือมีฉันทัด ตั้ง ไป ให้พล พระราชอาณาจักร หรือ มีฉันทัด จะ ต้อง รับ
เป็น ของ รัฐบาล

หมวดที่ ๕

ว่าด้วย ลักษณะ ความผิด

มาตรา ๓๑ ผู้ใด ที่ ได้รับ อนุญาตให้ มี อาวุธปืนได้ แต่ ผู้นั้น ต้อง
คำพิพากษาให้ มี โทษ ตามที่ กล่าวไว้ ใน มาตรา ๒๙—๓๐ แห่ง พระราช
บัญญัติ ให้เจ้าพนักงาน มีอำนาจ เรียกคืน ใบ อนุญาต แลรับเอาอาวุธ
ปืน จากผู้นั้นได้

มาตรา ๓๒ ผู้ใดได้รับใบอนุญาตให้ทำให้ซอมแซม หรือ ค้าขาย อาวุธปืน และ เครื่อง กระสุนปืน แลว นั้น ถ้าผู้นั้น กระทำผิด อย่าง หนึ่ง อย่างใด ต่อ พระราชบัญญัติ นี้ หรือ ต่อ กฎหมายอื่น ซึ่ง ต้อง คำพิพากษา ชั้น ที่ สูง ให้ มี โทษ จำคุก ตั้ง แต่ ๖ เดือน ถึง ๕ ปี หรือ กระทำ ความ ผิด อย่างใด ต่อ พระราชบัญญัติ นี้ ตั้งแต่ มาตรา ๓๑ ถึง ๓๔ ซึ่ง ต้อง คำพิพากษา ให้ มี โทษ มากกว่า ครึ่ง หนึ่ง ขึ้น ไป ใน ระหว่าง เวลา สาม ปี แล้ว นับ ดี เจ้าหน้า ที่ มี อำนาจ ที่ จะ เรียก คืน ใบ อนุญาต จาก ผู้นั้น เสีย ได้

มาตรา ๓๓ ผู้ใด กระทำ ความ ผิด อย่าง หนึ่ง อย่างใด ดัง จะ ว่า ต่อ ไป นี้ ต้อง ระวัง โทษ จำคุก ไม่ เกิน กว่า สาม ปี หรือ ปรับ เป็น เงิน ไม่ เกิน กว่า ห้า พัน บาท หรือ ทั้ง จำทั้ง ปรับ ด้วย กัน ทั้ง สอง ฐาน คือ

(๑) นำ หรือ พยายาม ที่ จะ นำ หรือ ซ้อ ขาย มี ถิ่น ทำ อาวุธปืน และ เครื่อง กระสุนปืน ตาม ที่ กล่าว มา แล้ว ใน มาตรา ๘ หรือ ๑๓ ระบุ เป็น ใจ ใน การ นี้

(๒) นำ หรือ พยายาม ที่ จะ นำ หรือ ๑๓ ระบุ เป็น ใจ ใน การ ที่ นำ อาวุธปืน และ เครื่อง กระสุนปืน เข้า มา ใน พระราชอาณา จักร โดย มิ ได้ รับ หนังสือ อนุญาต ตาม พระราชบัญญัติ นี้

มาตรา ๓๔ ผู้ใด กระทำ ความ ผิด อย่าง หนึ่ง อย่างใด ดัง จะ กล่าว ต่อ ไป นี้ ต้อง ระวัง โทษ จำคุก ไม่ เกิน ว่า หนึ่ง ปี หรือ ปรับ ไม่ เกิน กว่า สอง พัน บาท หรือ ทั้ง จำทั้ง ปรับ ด้วย กัน ทั้ง ๒ ฐาน คือ

(๑) ทำหรือซ่อมแซม หรือค้าขาย อาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืน โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือโดย อาศัยรายใบ อนุญาต ที่ ครบ กำหนด เวลา ให้ ใช้แล้ว หรือโดย ลักษณะ อย่างหนึ่ง อย่างใด ที่ มาผิด ตัก ขบ บังคับ ใน ใบอนุญาต ที่ ให้อำนาจ ให้ ใช้สำหรับการ นั้น

(๒) มีอาวุธปืน เครื่อง กระสุนปืนไว้ โดยมีได้รับ อนุญาต สำหรับ ทำการ ค้าขาย ของ เหล่า นั้น หรือโดย อาศัยรายใบ อนุญาต ที่ ครบ กำหนด เวลา ให้ ใช้แล้ว

(๓) มีอาวุธปืน อย่างหนึ่ง อย่างใดไว้ โดยมีได้รับ หรือถือ อนุญาต หรือเป็น อาวุธปืน ที่ ไม่มี เครื่องหมาย ของ เจ้าพนักงาน หรือเครื่องหมาย ไม่ถูกต้อง กับ หรือถือ อนุญาต ที่ ตน เป็น ผู้ ถือ อยู่ นั้น หรือเป็น อนุญาต ได้ พ้น กำหนด

(๔) เอา อาวุธปืน ที่ตน มีไว้ ได้ โดย ขอรับ วิทยกฎหมาย หรือโอน ให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใด ที่ ไม่มีหนังสือ สำหรับ รับซื้อ รับโอนไว้ไว้ หรือแก่ ผู้หนึ่งผู้ใด ที่ มี หนังสือ อนุญาต แต่ผู้นั้นได้ มีผิด ตาม ใบ อนุญาต นั้น อยู่แล้ว

(๕) เอาเครื่อง กระสุนปืน ตามที่ มีไว้ ได้ โดย ขอรับ วิทยกฎหมาย ขายหรือโอน ให้แก่ผู้หนึ่งผู้ใด ที่ ไม่มีหนังสือ หรือเป็น อนุญาต สำหรับ รับซื้อ รับโอนไว้ไว้ หรือแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ที่ ไม่มี หนังสือ อนุญาต หรือ ไปอนุญาต สำหรับ มี อาวุธ ปืน ได้

เล่ม ๒๙ หน้า ๑๓๓ ราชกิจจานุเบกษา วันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๑๓๑๑

(๖) ชายหรือโอรส อาวุธปืน ที่มีใช้มีรูปพรรณ กล่าวในหนังสืออนุญาตแก่ผู้หนึ่งผู้ใดไป ก็จะมีผู้หนึ่งจะได้ มีใบอนุญาตแล้วก็ได้

(๗) เป็นผู้ทำหรือค้าขาย ออกไม่เพลิง อยู่แล้ว แต่ไม่จดชื่อตัว แลตำบลที่ทำการ นั้นในทะเบียนรัฐบาล ตามที่บังคับไว้ใน พระราชบัญญัติ

มาตรา ๓๕ ผู้ใดกระทำความผิด ดังจะกล่าวต่อไปนี้ ต้องระวางโทษปรับเป็นเงินไม่เกินกว่าห้าร้อยบาท คือ

(๑) เป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ทำหรือซ่อมแซม หรือค้าขาย อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน แต่ละเลยมิได้จดข้อความว่าด้วย อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน ที่ตนตั้งเข้ามาใน พระราชอาณาจักร หรือที่ตนทำขึ้น หรือได้ขายไปนั้น ลงในสมุดบัญชี หรือละเลยมิได้จดข้อความว่าด้วยการ ขาย อาวุธปืน อย่างหนึ่งอย่างใด ลงในหนังสืออนุญาตของ ผู้ที่ซื้ออาวุธปืนนั้น หรือจดข้อความโดยบกพร่อง

(๒) เป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ทำหรือซ่อมแซม หรือค้าขาย อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน แต่ปรากฏว่ามี อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน อยู่มากกว่า หรือน้อยกว่าจำนวนใน บัญชีของตน

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๘ เดือน กรกฎาคม รศ. ๓๗ โทศกศรศก ๑๓๑๑
เป็นวันที่ ๒๑๓ ในรัชกาลปัจจุบัน